

ANY I.

Butlletí

NÚM. 2

del

Sindicat Musical de Granollers i sa Comarca

Periòdic mensual

Director :

Josep Tapias Canal.
Redactors: Franc.º Jané
Boix i Franc.º Salvadó

Granollers, Novembre de 1923
Redacció: Carrer d'en Josep Umbert, 26
(Orfeó Granolleri)

Col·laboradors: Tots els
socs, en defensa de
llurs drets i aficionats
a la literatura.

D'interès per als companys músics

Havent-se constituït la «Federació de Sindicats Musicals de Catalunya» en data 12 de març últim, es prengué l'acord d'invitar a tots els senyors professors músics de sa respectiva comarca o comarques, per a que s'inscriguin al Sindicat Musical Comarcal que els correspongui, pera a la defensa dels interessos del professorat, tant comarcal, com regional i internacional. A tots els qui encara no hagin sigut amonestats per aquest objecte, queden invitats des d'avui per a inscriure's, puix precisa una llista de tots els elements sindicats, així com també dels refractaris per a obrar en conseqüència.

Esperem, doncs, comptar-los en nostra fraternal companyia per al millorament de nostra humil classe, abans de finalitzar el present any, creguts de que tindrà bona acollida la nostra proposició

LA JUNTA

AVÍS

Es obligació del soci donar coneixement a la Junta directiva dels noms de tot professor que no siga inscrit a la llista de socis d'aquest Sindicat i resideixi en els partits judicials de Granollers i Arenys de Mar.

Músics, còmics i gitanos!...

Vet aquí una, diguem-ne frase que, encara que d'un lèxic de mal gust, és molt vulgar. No és estrany: els lèxics grotescs són com les males olors, com més fortes són, i per tant més dolentes, més s'extenen

Es un equívoc. Els músics no són comedians en el sentit que's vol donar a la paraula ni gitanos, en son obrar. El músic, aquest ésser infatigable que s'esforça per a fer sentir, per mitjà del seu art, tots els sentiments del cor, ha sigut i és, degut a son temperament i per distanciament de la massa vulgar, un prototipu de la *bohèmia*. Les exigències en el desempeny de son comès, d'actuar en festes majors i demés festeigs, l'obliguen a anar decentment vestit, encara que moltes vegades amb un esforç gegantí i en perjudici d'altres necessitats. Això no deu fer riure són realitats de la vida que les sap qui les passa. El músic no és un *senyor per força* a gust, sí per exigències a vegades del mateix qui el critica. El músic tampoc és viciós i això semblarà paradoxal, però en relació a ses maneres de guanyar-se la vida, tractar amb societats que en diuen recreatives i que són més foment de vicis que de recreus, veureu com el músic és qui hi contribueix menys, puix són molt clares les excepcions.